

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 10

Hoofdstuk 9: Slag om Groot-Brittannië

Ze (Engeland) ging mee met de rest, ze zal meegesleept worden met de rest en ze zal hangen met de rest. Ze is begonnen aan het neerwaartse pad en moet nu stoven in haar grote dilemma."

**Dr. Joseph Goebbels, dagboek, 28 februari
1945**

Met de nederlaag van Frankrijk kwam de oorlog in Europa effectief tot een einde. Verdere vijandelijkheden waren zinloos en ongerechtvaardigd. De Britten, die letterlijk de zee in waren gedreven, stonden alleen in een hopeloze positie. Hun enige potentiële bondgenoot van enige militaire waarde waren de Verenigde Staten. Maar de overweldigende meerderheid van het Amerikaanse volk en de leden van het Congres waren faliekant tegen interventie, ondanks alle verlokkingen van Roosevelt en de koosjere filmmakers van Hollywood. Nee, de Yanks zouden niet

snel komen. En een 20e-eeuwse herhaling van de 11e-eeuwse verovering van Engeland door Willem de Veroveraar leek aanstaande. Adolf Hitler had echter iets heel anders in gedachten.

Sinds de samenstelling van *Mein Kampf* in 1924 was hij vastbesloten om tot een akkoord met de Britten te komen. Hij geloofde dat hun Rijk essentieel was voor de stabiliteit in de wereld en dat de rassenverwante Arische mensen de natuurlijke bondgenoten van Duitsland waren. De Nieuwe Wereldorde die hij voor ogen had was een Verenigde Staten van Europa geleid door het Reich op het continent tot aan de Oekraïne na de vernietiging van het Sovjet-communisme. De rest van de wereld zou verdeeld worden tussen Italië in het Middellandse Zeegebied en Japan in het Verre Oosten; de V.S. in heel Amerika, met Groot-Brittannië als dominante koloniale macht op zee en in Afrika en India.

Hoewel deze visie van een soort *Pax Aryana* (Hitler verwees naar de Japanners als "de Ariërs van het Oosten") ongetwijfeld gezond was - een wereldwijde belichaming van *Realpolitik* - zelfs wenselijk, werd het bedorven door de Joodse regeringen die de overhand hadden over de meeste van deze landen. Zonder niet-Joods leiderschap, niet beïnvloed door invloedrijke Joden met hun eigen internationale agenda's, kon en kan zo'n universele vrede niet tot stand komen. Ongelooflijk genoeg onderschatte Adolf Hitler, die de eerste Joods-bewuste massabeweging in de geschiedenis creëerde, de Joden. "Het beste bloed in Engeland en Noord-Amerika zal met ons meegaan," veronderstelde hij onschuldig. Toen zijn beste vriend, Rudolf Hess, begreep dat zijn eenrichtingsmissie naar Engeland voor samenwerking met Duitsland was mislukt, schreef hij aan zijn vrouw: "We realiseerden ons toen niet in hoeverre de Britse regeringsautoriteiten hun eigen land niet meer onder controle hadden."

De *Pax Aryana* die Hitler nastreefde zou alleen mogelijk zijn geweest als de *Britse Unie van Fascisten* van Sir Oswald Moseley zich in het Britse parlement had geïnstalleerd of als het *Zilveren Legioen* van William Dudley Pelley het Congres van de Verenigde Staten had overgenomen. De geallieerde regeringen waren niet in staat om met Hitler samen te werken, hoezeer zo'n samenwerking ook in het belang van hun eigen volk was. Net als Roosevelt hadden ze gewoon te veel *geïnvesteerd* in de Joden of, net als Churchill, waren ze zelf persoonlijk *schatplichtig* aan de Joden. In het privé-dagboek van Henry Wallace, de openlijk communistische vice-president van F.D.R., lezen we bijvoorbeeld over een kabinetsvergadering in mei 1942, waarin de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken vastlegde dat "de vernietiging van het Britse Rijk het doel van de president is, te beginnen met India".

Vergelijk de bedoelingen van F.D.R., uitgesproken tijdens de oorlog, toen het Britse volk vooral naar Amerika keek voor hulp, met de wens van de Fuehrer om

hun Rijk te behouden. Roosevelt wist dat Churchill geld verdiende als kunstvervalser door de schilderijen van een obscure, veilig dode, post-impressionistische Franse kunstenaar (Charles Mauren) te vervalsen en gebruikte het schandaal om de Britse premier te intimideren. In scherp contrast hiermee grapte Hitler ooit dat hij Churchill na de oorlog zou toestaan om door te gaan met schilderen. De jaren 1930 en de helft van de Tweede Wereldoorlog zouden voorbijgaan voordat de Fuehrer zijn droom van Engels-Duitse vriendschap opgaf.

Maar in de zomer van 1940, toen zijn legers zegevierden op het vasteland, wilde hij graag een permanente vrede, zo niet een alliantie met de Britten. "Ik zie geen verder nut voor de voortzetting van dit conflict," vertelde hij hen in een openbare radiorede. "Laten we denken aan de ondraaglijke ontberingen die onze vrouwen en kinderen in beide landen moeten doorstaan als we deze zinloze oorlog laten voortduren. Ik spreek nu, niet als een verslagen man die om vrede smeekt, maar als de leider van een zegevierende strijdmacht die om redelijkheid vraagt." Hij maakte geen enkele aanspraak op het Keizerrijk; hij eiste geen voorwaarden voor overgave, omdat de nederlaag van Engeland niet paste in zijn visie van een Verenigde Staten van Europa, waar Groot-Brittannië deel van uitmaakte. In plaats daarvan bood hij de meest genereuze samenwerking aan die ooit door een veroveraar was aangeboden aan vijanden die op het slagveld waren vernederd.

Naast het afzien van militaire operaties tegen Groot-Brittannië, bood de Fuehrer aan om zijn legers onmiddellijk terug te trekken uit alle bezette gebieden, met uitzondering van de Duitse stad Danzig, en stelde 25 Wehrmacht divisies ter beschikking van Engeland tegen al haar vijanden. In een gesprek met veldmaarschalk Gerd von Rundstedt na het debacle van Engeland bij Duinkerken, "zei hij dat alles wat hij van Groot-Brittannië wilde was dat ze de positie van Duitsland op het continent zou erkennen ... Hij besloot met te zeggen dat het zijn doel was om vrede te sluiten met Groot-Brittannië op een basis die zij zou beschouwen als verenigbaar met haar eer om te accepteren" (Walsh, 42).

Hitler werd vergezeld door de koning van het neutrale Zweden, paus Pius XII en de Britse koningin Elizabeth in hun oproep aan Churchill om de oorlog te beëindigen. De gemiddelde burger mocht echter vrijwel niets vernemen van Hitlers ongekende aanbod. Toch onthulden krantenpeilingen na de val van Frankrijk dat *meer dan 50%* van het Britse volk niet wilde dat hun leiders de oorlog voortzetten. Hun pro-vredesstandpunt werd vrijwel weerspiegeld door de helft van de kabinetsleden, die aandrongen op aanvaarding van Hitlers aanbod. Churchill slaagde erin om alle details van dit grootmoedige voorstel voor zowel de massa als zijn eigen regering verborgen te houden. Als deze details bekend waren gemaakt, realiseerde hij zich, zou de meerderheid tegen hem hebben gewogen, waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om zijn verpletterende schulden te betalen, die werden

opgepikt door de Joodse pro-oorlogsbelangen waar hij aan verbonden was.

Nadat de Britten ten strijde trokken, verspreidde het antisemitisme zich door hun land. Ze waren woedend over de catastrofe waarin ze waren terechtgekomen door mensen als Hore-Belisha en zijn stamgenoten. In de online *Wikipedia* staat: "Zelfs degenen die niet sterk tegen hem gekant waren, gaven hem de bijnaam 'Horeb' als humoristische woordspeling op zijn ras, omdat Horeb in de Hebreeuwse Bijbel wordt genoemd als de plaats waar het gouden kalf werd gemaakt. In die tijd werd algemeen aangenomen dat Belisha zich meer zorgen maakte over de Joden dan over Groot-Brittannië. Daarom wilde hij dat Groot-Brittannië met Duitsland zou vechten om de Joden te redden.

In de eerste maanden van de Tweede Wereldoorlog was een anti-Joods lied zo populair onder militairen dat hij het in het hele leger liet verbieden. De oneerbiedige tekst, gezongen op de melodie van een bekende religieuze mars, "Onward, Christian soldiers", drukte niet alleen de Britse minachting voor het conflict uit, maar gaf ook blijk van politiek inzicht:

"Voorwaarts, dienstplichtig leger! Jullie hebben niets te vrezen.
Israel Hore-Belisha zal jullie van achteren leiden.
Gekleed door Monty Burton (een jood die de kledingindustrie van Engeland domineerde),
voedde zich met Lyons pies (Abraham Lyons, die de Engelse bakkerij-industrie beheerste),
vechten voor Jiddische verovering, terwijl de Britten sterven.
Voorwaarts, dienstplichtig leger, op naar de oorlog!
Vechten en sterven voor het Jodendom, zoals we eerder deden.
Je moet sterven voor Polen, je dankbaarheid betalen
aan je weldoeners, internationale banken.
Onderdruk opnieuw de Duitsers onder een Joodse ster.
Voorwaarts, christelijke soldaten, goyim dat jullie zijn!
Naar de slacht gedreven als een kudde schapen
door leugenachtige propaganda die jullie allemaal in slaap heeft gesust.
Dus, voor Israël overzee moet je vechten en sterven
dat Markus Spence en Lowenstein (Joodse kranteneigenaren)
kunnen profiteren van onze tijd.
Voorwaarts naar Polen, een miljoen mannen zullen vallen
dat Juda's schrikbewind ons allemaal in zijn greep houdt."

Churchill had meer dan geestige liedjes om zich zorgen over te maken. Hij had moeite met het dichten van publieke lekken van Hitlers vredesplannen. Op 20 juli

1940 vroeg een vooraanstaand lid van de Britse aristocratie, Lord Lothian, de Duitsers rechtstreeks om een kopie van hun voorwaarden. Via afgeluisterde telefoongesprekken kwam Churchill te weten dat Lord Lothian hiernaar vroeg en hij beval hem om alle communicatie met de autoriteiten van het Reich onmiddellijk te staken. Vervolgens informeerde hij de Britse ambassadeur dat hij elke dialoog met Berlijnse vertegenwoordigers moest opschorten, die toen wanhopig probeerden om Hitlers voorstellen bekend en begrepen te maken door de regering in Londen. Door zijn bevoegdheden als premier, wisten alleen Churchill en zijn directe omgeving de omvang van het grootmoedige aanbod van de Fuehrer, en ze waren niet van plan om die vrijgevigheid openbaar te maken.

Op dezelfde dag dat hij de Britse ambassadeur beval om zich te onthouden van elk contact met de Duitsers, liet Churchill de opperbevelhebber van Bomber Command, Charles Portal, komen om hem te vragen hoe snel hij een grootschalige terreuraanval op Berlijn kon lanceren. Portal antwoordde dat aangezien de Luftwaffe tot nu toe haar aanvallen had beperkt tot militaire doelen, de Royal Air Force de vijandelijke hoofdstad niet legaal kon bombarderen, omdat zowel Engeland als Duitsland door het internationaal recht gebonden waren aan handtekeningen. Kort voor hun ontmoeting vertelde Churchill de Amerikaanse ambassadeur, Joseph P. Kennedy, dat hij wilde dat Hitler zou beginnen met het bombarderen van Britse burgercentra, als een middel om de vredesbeweging te frustreren die momentum aan het verzamelen was onder zowel het publiek als de regering.

Op 24 augustus 1940 werd zijn wens vervuld toen de piloot van een enkele Heinkel HE-111 zijn doel overhoop schoot en twee of drie bommen liet vallen die net binnen de oostelijke stadsgrenzen van Londen ontploften. Er vielen geen doden of gewonden en de materiële schade was uiterst gering. Het bericht van de Luftwaffe over de fout werd naar het Internationale Rode Kruis gestuurd en via neutraal Zwitserland doorgegeven aan de Britse autoriteiten. De volgende dag deed Churchill iets wat ontslag en zelfs strafrechtelijke vervolging door zijn eigen regering verdiende. Zonder het parlement, het kabinet of zelfs Bomber Command op de hoogte te brengen, gaf hij 100 *Wellington* en *Whitney* medium-bommenwerpers de opdracht om Berlijn aan te vallen. Veel van de indringers werden neergeschoten, maar niet voordat ze een paar niet-strijdende mannen, vrouwen en kinderen hadden gedood. Geen enkele militaire installatie liep schade op. Hitler verbood de Luftwaffe om vergeldingsmaatregelen te nemen.

In de volgende tien dagen keerde de RAF in zeven aanvallen terug naar de hoofdstad van het Reich. Het dodental onder de Duitse burgers begon te stijgen. Toch onthield de Fuehrer zich van een tegenaanval, terwijl zijn diplomatieke medewerkers verwoed probeerden om tot een soort vreedzame regeling of fundamen-

tele overeenkomst te komen met hun Britse tegenhangers. Maar ze hadden van de premier de opdracht gekregen om hun oren te spitsen tegen alle oproepen tot redelijkheid. Onder toenemende politieke druk van het Duitse volk dat gerechtigheid eiste voor de moord op onschuldige burgers, gaf Hitler met tegenzin opdracht tot de eerste Luftwaffe aanval op Londen.

Het was geen vlucht van 100 of zo verouderde middelzware bommenwerpers, maar de eerste massale aanval in de geschiedenis door ultramoderne Junkers-88's, Dornier-17's en Heinkel-111's. De Britse hoofdstad barstte uit in een vuurstorm. Churchill was dolgelukkig, terwijl journaals door heel Engeland en de buitenwereld hopen dode burgers dramatiseerden voor miljoenen bioscoopbezoekers, die nooit beelden te zien kregen van de honderden dode Berlijnse burgers die eerder waren afgeslacht door Churchill, die verantwoordelijk was voor de onderlinge slachting. Hij had het bombarderen van burgers in gang gezet, een moderne vorm van wreedheid waarvan de zogenaamde "tapijtbombardementen" op Noord-Vietnam in de jaren 1970 en de Amerikaanse luchtaanvallen op ongewapende Servische passagierstreinen in 1999 de erfenis waren.

"The Blitz", zoals de Londenaren het in die tijd noemden, onthulde de al groter wordende barsten in de Engelse democratie. Volgens de Britse historicus Michael Walsh "stuurde de Minister van Informatie, Alfred Duff Cooper, zijn zoon Julius naar Canada - maar hij informeerde niemand. Ouders die het zich konden veroorloven stuurden hun gezinnen naar Amerika of het Gemenebest ... In juni, juli en augustus 1940 namen meer dan 6000 kinderen deel aan de exodus van de rijken" (42). Als propaganda-chef van Groot-Brittannië was Cooper verantwoordelijk voor de mythe dat het Engelse volk een gemeenschappelijk gevaar vormde tegen de wrede vijand die zogenaamd uit was op hun vernietiging.

Churchill's terreuraanvallen op niet-strijders overtuigden Hitler ervan dat diplomatie de enige methode was die hem nog restte. Misschien zouden bombardementen de Britten naar de vergadertafel brengen, zo niet naar hun verstand. Ondanks plannen voor "Operatie Sealion" (de invasie van Groot-Brittannië) opgesteld door de Wehrmacht, had hij altijd gehoopt om een invasie van Engeland te vermijden. Zelfs nu koesterde hij nog hoop op een toekomstige Engels-Duitse verzoening en een gedwongen bezetting zou zo'n toekomst voor altijd onmogelijk maken.

Vanaf de nazomer was Reichsmarschall Goering duidelijk in het nadeel bij zijn operaties tegen Engeland. *Knickbein*, of "Krom been", codenaam voor het elektronische navigatiesysteem van de Duitse bommenwerpers, "omvatte smalle radiobundels die werden uitgezonden vanaf twee ver van elkaar verwijderde locaties", volgens historicus Greg Goebel. "De twee stralen kruisten elkaar boven een doelstad en markeerden deze voor bombardementen ... Tegen september 1940, toen de Luftwaffe overging op nachtelijke bombardementen, waren de

tegenmaatregelen tegen *Knickbein* verfijnd. De Britten gebruikten krachtiger *anti-Knickbein* zenders die de *Knickbein* signalen verminderden door ze te injecteren met morse code patronen ... *Knickbein* was geneutraliseerd. Zonder richting raakten Duitse bommenwerpers soms verdwaald in het donker ... Op 19 november viel de Luftwaffe Birmingham aan. De Britse stoorzenders zaten op hun frequentie en de Duitse bombardementen waren niet erg nauwkeurig. De Luftwaffe boekte in december enig succes tegen Britse steden die niet beschermd werden door stoorzenders. Maar in januari 1941 hadden de Britten alle gaten gedicht (2, 4, 5).

Terwijl de effectiviteit van Duitse bommenwerpers werd verminderd door de interdictie van hun navigatiesysteem, was de Supermarine *Spitfire* op zijn minst gelijk aan de Messerschmitt ME-109, waarvan de gevechtstijd werd beperkt door brandstofoverwegingen, iets waar RAF piloten zich niet druk om maakten, die zich bovendien met een parachute in veiligheid konden brengen en de strijd opnieuw konden aangaan in een ander oorlogsvliegtuig. Luftwaffe piloten hadden minder geluk; piloten die boven Engeland uit de lucht sprongen keerden nooit terug. Het is echter niet waar dat Engeland werd gered van een dreigende invasie omdat haar Royal Air Force te veel vijandelijke vliegtuigen vernietigde. Vanaf 8 augustus, toen de luchtoperaties begonnen, tot 1 september, toen Hitler voor het eerst zijn bedenkingen erover uitte, waren 467 Duitse vliegtuigen verloren gegaan tegen 1.115 vernietigde Britse vliegtuigen. Ondanks de aanhoudende balans van verliezen in het voordeel van de Luftwaffe, verklaarde hij twee weken later op een marineconferentie dat "de mate van luchtoverwicht die nodig is om de uitvoering van Operatie *Sealion* te rechtvaardigen, nog niet is bereikt".

In de maanden daarna schommelde hij tussen de hoop dat zijn pogingen tot een regeling met de Britten zouden leiden en het vermogen van zijn bommenwerpers om hen naar de vergadertafel te dwingen. Hij deinsde terug voor het vooruitzicht om een natuurlijke bondgenoot binnen te vallen, wiens vriendschap voor altijd in gevaar zou komen als Duitsland haar bezette. Operatie *Sealion* werd afgeblazen, minder bij gebrek aan voldoende luchtoverwicht dan omdat Hitler nog steeds hoop koesterde Groot-Brittannië voor zich te winnen. Maar Groot-Brittannië had zwaar geleden in de voorgaande weken. Haar infrastructuur was verwoest, fabrieken opgeblazen, de RAF had nog maar een paar honderd piloten over en minder bruikbare vliegtuigen. Hoewel ze ogenschijnlijk een totale nederlaag hadden voorkomen, werden de Britten geconfronteerd met hongerrantsoenen en een toenemend isolement.

De Fuehrer stond zelf onder druk. Hij was zich ervan bewust dat de tijd snel begon te dringen voor zijn niet-aanvalsverdrag met de USSR, die druk bezig was haar leger op te bouwen. De prijs die Stalin had geëist voor de overeenkomst was uitbreiding van zijn invloedssfeer over de Baltische staten. Hitler deinsde terug

voor de eis, maar werd onder druk van de gebeurtenissen gedwongen toe te geven: de Russische neutraliteit was essentieel voor zijn confrontatie met de Westerse Geallieerden na de nederlaag van Polen. Het enige wat hij voor de inwoners van Letland, Litouwen en Estland kon doen, was een protocol invoegen dat de Sovjets verbood hen op welke manier dan ook te misbruiken, terwijl hij migratie van alle personen met hun persoonlijke bezittingen toestond. Stalin hield zich natuurlijk niet aan dit deel van zijn overeenkomst toen hij in 1940 de Baltische staten bezette en ze onderwierp aan hetzelfde soort plunderingen, massale arrestaties en executies die kenmerkend waren voor de overnames van het Rode Leger overal ter wereld.

Hitlers handen waren niet minder gebonden toen de Sovjets op 30 november Finland aanvielen. Hun invasie bracht hem in een zeer slechte positie, zowel politiek als militair. Strategen in Londen en Parijs plaatsten de verovering van Noorwegen en Zweden bovenaan hun prioriteitenlijst vanwege de ijzerertsvoorraden van de laatste en de marinebases van de eerste. Dienovereenkomstig hielpen Groot-Brittannië en Frankrijk de Finnen met voorraden om te profiteren van het anti-Duitse sentiment dat in Scandinavië heerste, waar het Reich werd beschouwd als hulp aan de Russische agressie en geallieerde propagandisten een velddag hadden met het belachelijk maken van "het nep anti-communisme van de nazi's". Dit alles onderging de Fuehrer in bittere stilte, terwijl hij erop vertrouwde dat de steun van zijn eigen landgenoten niet zou worden ondermijnd. Ze moesten zich afzijdig houden, ondanks hun diepe sympathieën voor de Finnen en de Balten, terwijl een roofzuchtige Sovjetmoloch aan de oostelijke randen van Europa knaagde. Hitler had inderdaad een pact met de duivel gesloten, waarvan de prijs voor het winnen van tijd voor de overwinning de verschrikkelijke opoffering van mede-Noorse volkeren was.

Stalins plannen voor Finland leken niet minder zeker dan zijn moeiteloze verovering van Letland, Litouwen en Estland, die zonder slag of stoot in zijn handen vielen. 300.000 Sovjettroepen en 800 oorlogsvliegtuigen gingen de confrontatie aan met 120.000 Finse verdedigers, vliegend met ongeveer 100 meestal verouderde, slecht uitgeruste vliegtuigen. Binnenvallend via de Karelsche Isthmus, werd het machtige 7de Rode Leger in zijn sporen gestopt bij de Mannerheimlinie, een listig bedachte reeks verspringende, uitstekend gecamoufleerde pillendozen en antitank verdedigingswerken genoemd naar de Finse opperbevelhebber, Carl Gustav Mannerheim. De 75ste en 139ste Divisies van het 8ste Leger rukten op om de vastzittende Roden te ontzetten en werden aan de andere kant van het Ladogameer in een hinderlaag gelokt door Finse skibataljons die vuurden met wintervaste *Suomi* 9-mm machinegeweren. Inferieure Russische vuurwapens bevroren in temperaturen onder het vriespunt, wat bijdroeg aan de meer dan 5.000

communistiche dodelijke slachtoffers. Ondertussen werd de Sovjet 163ste Divisie afgesneden van het 9de Leger dat oprukte naar Centraal-Finland en vervolgens vernietigd, net als de 44ste Divisie die zich midden in haar onstuimige terugtocht bevond.

De Finse luchtmacht was een bonte mengeling van afgedankte vliegtuigen van andere landen, voornamelijk oude tweedekkers uit Italië, Nederland, Frankrijk en Engeland. Met deze verouderde toestellen en in de minderheid van acht tegen één, daagden de Finse piloten toch de Sovjet luchtvloot uit, totdat hun succes in het luchtruim boven het front op een overwinning op de grond leek. Minder dan een maand na de inval van de Roden waren 27.500 van hen dood, meer dan tien keer het aantal Finse slachtoffers. Stalins vernedering door een numeriek en technologisch achtergesteld slachtoffer was deels te wijten aan het slechte moreel en de slechte training van zijn eigen troepen, die slecht werden bediend door hun politiek correcte, militair incompetente officieren. Ze werden letterlijk over-gedacht en over-gevochten door de meer gemotiveerde Finnen, wiens heldhaftige verdediging Hitler aanmoedigde, terwijl hij zijn eigen aanval tegen de USSR voorbereidde.

Als Duitsland klaar moest zijn voor die confrontatie op leven en dood in de lente, was de neutralisatie van Groot-Brittannië essentieel. Hij wist dat de strijd tegen haar Keizerrijk, een zeemacht, alleen kon worden toevertrouwd aan de Kriegsmarine. Daarom liet hij de productie van onderzeeërs opvoeren. Engeland kon effectief in bedwang worden gehouden door haar af te sluiten van alle steun van buitenaf, iets wat zijn zeemacht misschien zou kunnen bereiken. De Fuehrer stelde zijn vertrouwen in de zeelieden en schepen van het Reich en richtte zijn aandacht op het Oosten. Maar voordat hij daar kon beginnen, trok een ander continent zijn aandacht.

